

kinderen om te brengen, en dat de aankweeking van deze plant voldoende is, om hen van deze gruwelijke noodzakelijkheid te ontheffen. Ik konde mij immers gelukwenschen, daar het mijn werk was, wanneer mischien de teederhartige moeders haar derde of vierde kinderbed niet meer met het angstige denkbeeld te gemoet zagen, dat zij van het kind, hetwelk zij onder het hart droegen, geen vermaak zouden genieten, maar dat zij den angst en de weeën van deszelfs geboorte slechts te verduren hadden, om het aan eene moordende hand over te leveren. Wanneer zij nu, in plaats daarvan, den nieuwen zuigeling verheugd aan hare harten drukken, terwijl er de beminde echtgenoot mede met verrukking op staren kan, dan zullen die goede menschen gewisfelijk nog lang aan hunnen TOTABU denken, die hun die weldadige wortelen bragt. Ik bid den lezer, dat hij mij deze uitweiding ten beste houde, en keer tot ons middagmaal terug.

Na de jams kwam de beurt aan eene spijs van gedroogd, en tot poeder gestooten kokoshout, hetwelk met water tot een dik deeg bereid, en vervolgens in bladen tot kleine koeken gebakken wordt. Zij smaakt eigenlijk nergens naar, en kan ook niet bijzonder voedzaam zijn. Een nageregt van mogan- en pandanuslap diende tot besluit. De drank onder den maaltijd bestond uit kokosmelk, die uit de noten zelve, waarin tot dat einde een klein gat geboord wordt, gedronken werd. Het gesprek, waaraan ook de vrouwen, die met veel achtting bejegend werden, deel namen, was zeer levendig en vrolijk, doch tegelijk welvoegelijk. Het hinderde mij, dat ik van het gewis niet onbelangrijk onderhoud